

Maade løſer Uoverenſtemmelſerne, ſaaledes at ingen af Parterne med nogen Ret kan anſe ſig for ydmyget derved. Jeg maa ogſaa anſe det for heldigt — det hævdede jeg allerede i Fjor fra denne Plads —, at man er kommen ind paa at ſøge Uoverenſtemmelſerne løſte, ikke paa den Maade, at man raserer alt, hvad der er Tingene imellem, men ſaaledes, at man ſøger fra de to Sider at opnaa i alt Fald et og andet af, hvad der ligger en paa Hjerte. Jeg anſer dette for ſaa meget heldigere i dette Tilfælde, ſom det ſaaledes er lykkedes at naa til to ſaa ſtore og væſentlige Bevillinger ſom dem til Rødeſporten og Uoſſcenterne. Som ſagt, det var en Overenſtomſt, ſom gjorde Ret og Skel til begge Sider, og ſom gjorde begge Parter Ure.

Det kunde da kun vælke overordentlig Betyrning at ſe, at Landſtingets Flertals Repræſentanter vendte ſig mod den. Jeg ſkal nu lige ſaa lidt ſom den ærede Ordſfører komme ind paa de Betragtninger, ſom dette kunde give Anledning til, eller grænſe over de Motiver, ſom derved maatte have været ledende. Det er ikke vor Sag at dømme om dem. Jeg vil kun ſige ſaa meget, at de Punkter paa hvilke Uenigheden ſtaar, og ſom jo lige klart for os alle her, forekomme mig ſaa lidt at berettigt til at kaſte Landet ind i en Kriſe, hvis Udgang ingen kan forudſe, at man maa være berettigt til at mene, at det ikke netop er diſſe Punkter, men andre og ſtorpolitiſke Henſyn, ſom ligge bagved. Naar dette nu er kommet til at ſtaa klart, ſom jeg mener, at det under Forhandlingerne i Fællesudvalget kom til at ſtaa, kunde ogſaa det Spørgſmaal rejſe ſig, om det ikke vilde have været heldigt at forſøge paa i ſidſte Øjeblik ved en eller anden Vending, ſom ikke behøvede at gaa dette Tings Ret eller Ure for nær, at ſøge en Løsning, ſom kunde have vriſtet Sejren ud af Hænderne paa dem, ſom allerede troede ſikkert at eje den. Hvorvidt noget ſaadant kunde være naaet, ſkal jeg, ſom ſagt, ikke udtale mig videre om. I alt Fald laa det uden for det Partis Rækkevidde, ſom jeg tilhører, at hidføre noget ſaadant. Saaledes ſom Overenſtomſten foreligger, er den i ſig ſelv god og forſvarlig. Regeringen erklærede at kunne benytte den til Landets Administration, og man vil med fuld Tryghed kunne anbefale enhver at ſtemme for den. Jeg ſkal til den ærede Ordſførers ſidſte Udtalelſe ſøje ogſaa mit Ord om, at de paatage ſig et haardt Anſvar, ſom viſe en ſaadan Overenſtomſt tilbage og derved kaſte os ud i et Virvar, hvoraf ingen dog med Sikkerhed kan ſe Udgangen.

Sammerich: Jeg kan ganſte viſt ikke følge den ærede Ordſfører, naar han mener, at den briftende Forſtaeſſe om Finansloven ſkylde en Uenighed mellem Landſtinget og Regeringen. Jeg kan ikke ſe andet, end at det, vi ſtaa over for, er, at Folketinget og Landſtinget i Virkeligheden hver hævde ſit Standpunkt over for et Par Spørgſmaal — man kalde dem ſtore eller ſmaa — ſom man dog ſkulde tro, man kunde komme ud over, idet jeg føler mig overbevist om, at derſom Folketinget vil fravige ſin Mening, ſaa vil Regeringen ikke holde paa diſſe Par Bevillinger. Derimod kan jeg være enig baade med den ærede Ordſfører og det andet Medlem, ſom nu havde Ordet, i, at det er overordentlig beklageligt, at vi i Øjeblikket efter al Sandſynlighed, ja man kan næſten ſige med Sikkerhed, ſtaa over for at ſaa Finansloven vedtagen i to forſtellige Skikſelſer af de to Ting. Derved vil der være markeret et ſaa abſolut Modſætningsforhold mellem de to Ting, at dette nødvendigviſ meget vil vanskeliggøre det Samarbejde, ſom er nødvendigt, hvis vi ſkulle blive i de Tilſtande, ſom vi have været i Færd med at alide ind under, de Tilſtande, hvor Rigsdagens Arbejde kunde blive, hvad det ſkulde være: et Arbejde for at ſaa gode Love og ikke en Kamp om, hvem der ſkal have Hovedindſtydſſen. Naar jeg nu i det foreliggende Tilfælde har ſluttet mig til Mindretallet, ſaa er det for det første, fordi det forekommer mig, at hvis man for Alvorønſter, at vi ſkulle komme ind i fordragelige og fredelige Tilſtande, da er det dog ſikkert nok, at for en Folketingsmands Bedkommende bidrager man beſt dertil ved at fraſalde et Par efter min og viſnok ogſaa andres Mening ikke ſaa overordentlig betydelige Bevillinger. Men ved Siden deraf er min Stilling begrundet i, at jeg over for diſſe Spørgſmaal har maattet finde, at Landſtingets Betragtninger have i Bunden været de rigtige, lige ſom det i det hele taget har ſtaet for mig ſaaledes, at Landſtinget under hele den nu tilendebragte Forhandling har viſt gennemgaaende Fordragelighed . . . (Munterhed). Ja, dette er nu min Mening, men jeg ved godt, at i dette Ting er der en anden Mening. Jeg vil derfor ogſaa lidt nærmere dvæle ved, hvorfor jeg mener dette. Den ærede Ordſfører antydede for, at Folketinget havde været ſærdeles imødekommende. Vil man nu ſe efter, hvilken Imødekommen der egentlig er viſt fra Folketingets Side, ſaa er det i det hele og ſtore den, at det af ſine Duſter har opgivet Land- og Vigningsſtatſten, ſom det faktisk allerede havde opgivet, da Finansloven var til tredje Behandling